

חומש רס"י משולב

פרשת נשא, במדבר ד (כא) - ז, קע"ז פסוקים

(כא) וידבר יהוה אל־משה לאמר:

לבית אבתם: (מג) מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְעַד בְּחֻמְשֵׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לִצְבָא לְעִבְדָה בְּאֶהָל מוֹעֵד: (מד) ויהיו פְּקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאָתַיִם: (מה) אֵלֶּה פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מִרְיָי אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: (מו) כָּל־הַפְּקוּדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיִּשְׂאֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַלְוִיִּם לְמִשְׁפַּחְתָּם וּלְבֵית אֲבֹתָם:

(מז) מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְעַד בְּחֻמְשֵׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לְעִבְדָה עֲבַדְתָּ עֲבָדָה הוּא הַשִּׁיר בַּמִּצְלָתִים וּכְנוֹרוֹת, שֶׁהִיא עֲבוּדָה לְעֲבוּדָה אַחֲרֵת וְעֲבַדְתָּ מִשָּׂא כַּמִּשְׁמַעוּ בְּאֶהָל מוֹעֵד:

(מח) ויהיו פְּקֻדֵיהֶם שְׁמֹנֶת אֲלָפִים וְחֻמֵּשׁ מֵאוֹת וּשְׁמֹנִים:

(מט) עַל־פִּי יְהוָה פָּקַד אֹתָם בְּיַד־מֹשֶׁה אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְעַל־מִשְׁאֹו וּפְקוּדֵיו אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה. ואותן הפקודים היו במצוה מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה: (פ)

*

שלישי

פרק ה

(א) וידבר יהוה אל־משה לאמר:

(ב) צו את־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וגו'. פרשה זו נאמרה ביום שהוקם המשכן, ושמונה פרשיות נאמרו בו ביום, כדאייתא במסכת גיטין בפרק הניזקין (ס). וישלחו מִן־הַמַּחֲנֶה * כָּל־צִרוּעַ וְכָל־זָב וְכָל טָמֵא לְנֶפֶשׁ. דמסאב לטמי נפשא דאנשא. אומר אני שהוא לשון עצמות אדם בלשון ארמי, והרבה יש בבראשית רבה אדרינוס שחיק טמיא, שחיק עצמות:

ויסלחו מן המחנה. שלש מחנות היו שם בשעת חנייתן, תוך הקלעים היא מחנה שכניה, חנית הלויים סביב כמו שמפורש בפרשת במדבר סיני היא מחנה לויא, ומשמע ועד סוף מחנה הדגלים לכל ארבע הרוחות היא מחנה ישראל. הצרוע נשתלח חוץ לכולן, הדב מותר במחנה ישראל ומשולח מן השתים, וטמא לנפש מותר אף בשל לויא ואינו משולח אלא משל שכניה, וכל זה דרשו רבותינו מן המקראות במסכת פסחים (פו):

(ג) מִזְכָּר עַד־קִבְיָהוּ תִשְׁלַחוּ אֶל־מַחֲוֵיז לְמַחֲנֵה תִשְׁלַחוּם וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת־מַחֲנֵיהֶם אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁכֵן בְּתוֹכָם: (ד) ויעשרבן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלַחוּ אוֹתָם אֶל־מַחֲוֵיז לְמַחֲנֵה כְּאֲשֶׁר דָּבַר יְקוֹק אֶל־מֹשֶׁה בְּנֶעֱשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (ה) וידבר יהוה אל־משה לאמר:

(ו) דבַּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶרְאֵשׁה כִּי יַעֲשׂוּ מִכְּלַחֲטָאת הָאֵדָם לְמַעַל מַעַל בְּיַהוָה הִרִי חָזַר וְכָתַב כִּאֵן פֶּרֶשֶׁת זוּזַל וְנִשְׁבַע עַל שִׁקְרָה הִיא הָאִמּוּרָה בְּפֶרֶשֶׁת וִיקְרָא (ה כא) וּמַעֲלָה מַעַל בַּה' וְכַחֵשׁ בְּעֵמִיתוֹ וְגו', וְנִשְׁנִית כִּאֵן בְּשִׁבִיל שְׁנֵי דְבָרִים שֶׁנִּתְחַדְּשׁוּ בַּה', הָאֶחָד, שֶׁכָּתַב וְהַתּוֹדוֹ, לְמַד שְׁאִינוּ חַיִּיב חוֹמֵשׁ וְאִשְׁמַע עַל פִּי עֵדִים עַד שִׁיּוּדָה בְּדַבְרָה. וְהַשְּׁנִי עַל גַּל הַגֶּר שֶׁהוּא נִתּוֹן לְכַהֲנִים וְאֲשֶׁמָּה הַנֶּפֶשׁ הַקּוֹא:

(ז) וְהַתְּנִיחַ אֶת־חֻטְאָתָם אֲשֶׁר עֲשׂוּ וְהִשִּׁיב אֶת־אֲשָׁמוֹ בְּרִאשׁוֹ הוּא הַקּוֹרן שֶׁנִּשְׁבַע עָלָיו וְחִמְשֵׁיתוֹ יִסַּף עָלָיו וְנִתְּן לְאֲשֶׁר אֲשָׁם לוֹ. לְמִי שֶׁנִּתְחַיֵּיב לוֹ:

(ח) וְאִם־אִין לְאִישׁ גָּאֵל שְׁמַת הַתּוֹבַע שֶׁהִשְׁבִּיעוּ, וְאִין לוֹ יוֹרְשִׁים לְהִשִּׁיב הָאֲשָׁם אֵלָיו כִּשְׁנִמְלֵךְ זֶה לְהַתּוֹדוֹת עַל עוֹנוֹ. וְאִמְרוּ רַבּוּתֵינוּ, וְכִי יֵשׁ לָךְ אָדָם בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁאִין לוֹ גּוֹאֲלִים, אוֹ בֵן אוֹ אִח אוֹ שָׂר שָׂר בְּשָׂר

(כב) נִשָּׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי גְרִשׁוֹן גַּם־הֵם כְּמוֹ שְׁצוֹיֵתִיךְ עַל בְּנֵי קֵהַת לְרֵאוֹת כִּמְהָ יֵשׁ שֶׁהִגִּיעוּ לְכָל עֲבוּדָה לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם:

(כג) מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְעַד בְּחֻמְשֵׁים שָׁנָה תִּפְקַד אֹתָם כָּל־הַבָּא לִצְבָא צָבָא לְעִבְדָה בְּאֶהָל מוֹעֵד: (כד) זֹאת עֲבַדְתָּ מִשְׁפַּחַת הַגְּרִשִּׁי לְעִבְדָה וְלְמִשָּׂא:

(כה) וְנִשְׂאוּ אֶת־יְרֵיעַת הַמִּשְׁכָּן עֶשֶׂר תַּחְנוּנוֹת וְאֶת־אֶהָל מוֹעֵד יְרֵיעוֹת עֲזִים הַעֲשׂוֹיֹת לְאֶהָל עֲלוֹי מִכְּסֵהוּ עוֹרוֹת אִילִים מֵאֲדָמִים וּמִכְּסֵה הַתְּחַשׁ אֲשֶׁר־עָלָיו מִלְּמַעְלָה וְאֶת־מִסְךְ פֶּתַח אֶהָל מוֹעֵד. וְיִלּוֹן הַמִּזְרָח:

(כו) וְאֵת קַלְעֵי הַחֲצֵר וְאֶת־מִסְךְ פֶּתַח | שְׁעַר הַחֲצֵר אֲשֶׁר עַל־הַמִּשְׁכָּן כְּלוּמֵר קַלְעִים וְהַמִּסְךְ שֶׁל חֲצֵר הַסּוּכֹתִים וּמִגִּינִים עַל הַמִּשְׁכָּן וְעַל מִזְבַּח הַנְּחוֹשֶׁת סָבִיב וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְאֵת מִיתְרֵיהֶם וְאֶת־כָּל־כְּלֵי עֲבַדְתָּם וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לָהֶם כְּתַרְגוּמוֹ יֵת כָּל דִּיתִמְסָר הוּן, לְבֵנֵי גֶרֶשׁוֹן וְעִבְדָה:

(כז) עַל־פִּי אֶהֲרֹן וּבְנָיו וְאִיזָה מֵהַבְּנִים מִמוֹנָה עֲלֵיהֶם, בִּיד אִיתֵמֵר בֵּן אַהֲרֹן הַכֹּהֵן תִּהְיֶה כָּל־עֲבַדְתָּ בְּנֵי הַגְּרִשִּׁי לְכָל־מִשְׁאָם וְלְכָל עֲבַדְתָּם וּפְקֻדָתָם עֲלֵיהֶם בְּמִשְׁמֶרֶת אֶת כָּל־מִשְׁאָם:

(כח) זֹאת עֲבַדְתָּ מִשְׁפַּחַת בְּנֵי הַגְּרִשִּׁי בְּאֶהָל מוֹעֵד וּמִשְׁמֶרֶתָם בְּיַד אִיתְמָר בְּרַאֲהֲרֹן הַכֹּהֵן: (ס) (כט) בְּנֵי מִרְיָי לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית־אֲבֹתָם תִּפְקַד אֹתָם: (ל) מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְעַד בְּחֻמְשֵׁים שָׁנָה תִּפְקַדְם כָּל־הַבָּא לִצְבָא לְעִבְדָה אֶת־עֲבַדְתָּ אֶהָל מוֹעֵד: (לא) וְזֹאת מִשְׁמֶרֶת מִשְׁאָם לְכָל־עֲבַדְתָּם בְּאֶהָל מוֹעֵד קִרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחָיו וְעַמּוּדָיו וְאַדְנָיו:

(לב) וְעַמּוּדֵי הַחֲצֵר סָבִיב וְאַדְנֵיהֶם וְיַתְדֵיהֶם וּמִיתְרֵיהֶם שֶׁל עַמּוּדִים, שֶׁהִרִי יַתְדוֹת וּמִיתְרֵי הַקְּלָעִים בְּמִשָּׂא בְּנֵי גֶרֶשׁוֹן הִיוּ, וְיַתְדוֹת וּמִיתְרֵים הִיוּ לְיָרִיעוֹת וְלְקַלְעִים מִלְּמַטָּה, שֶׁלֹּא תִגְבְּהֵם הַרוּחַ, וְיַתְדוֹת וּמִיתְרֵים הִיוּ לְעַמּוּדִים סָבִיב לְתוֹלוֹת בְּהֵם הַקְּלָעִים בְּשִׁפְתֵם הַעֲלוּנָה, בְּכַלְנוֹסוֹת וּקְנִדְסוֹן [קוֹנְטַסוֹן], כְּמוֹ שֶׁשְׁנוּיָה בְּמַלְאכַת הַמִּשְׁכָּן לְכָל־כְּלֵיהֶם וְלְכָל עֲבַדְתָּם וּבְשִׁמְתָם תִּפְקְדוּ אֶת־כָּל־מִשְׁמֶרֶת מִשְׁאָם:

(לג) זֹאת עֲבַדְתָּ מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מִרְיָי לְכָל־עֲבַדְתָּם בְּאֶהָל מוֹעֵד בְּיַד אִיתְמָר בְּרַאֲהֲרֹן הַכֹּהֵן: (לד) וַיִּפְקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיִּשְׂאֵי הַעֲדָה אֶת־בְּנֵי הַקֵּהַת לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם: (לה) מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְעַד בְּחֻמְשֵׁים שָׁנָה תִּפְקַדְהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם אֲלָפִים שְׁבַע מֵאוֹת וְחֻמְשֵׁים: (לו) אֵלֶּה פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת הַקֵּהַת לְכָל־הַעֲבָד בְּאֶהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה: (ס)

*

שני

(לח) וּפְקוּדֵי בְּנֵי גֶרֶשׁוֹן לְמִשְׁפַּחְתָּם וּלְבֵית אֲבֹתָם: (לט) מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְעַד בְּחֻמְשֵׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לִצְבָא לְעִבְדָה בְּאֶהָל מוֹעֵד: (מ) וְיֵהִיו פְּקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם אֲלָפִים וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: (מא) אֵלֶּה פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי גֶרֶשׁוֹן לְכָל־הַעֲבָד בְּאֶהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה: (מב) וּפְקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מִרְיָי לְמִשְׁפַּחְתָּם

מהודר, שהשמן קרוי אור, והיא עשתה בחושך וְלֹא־יִתֵּן עָלָיו לְבָנָה שהאמהות נקראות לבונה, שנאמר ואל גבעת הלבונה (שה"ש ד ו), והיא פרשה מדרכיהן כִּי־מִנְחַת קִנְאָתָהּ הוּא הקמח הזה, 'קמח' לשון זכר. מנחת קנאת. מעוררת עליה שתי קנאות, קנאת המקום וקנאת הבעל מנחת זכרון מזכרת עון:

(טז) וְהִקְרִיב אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְהֵעֲמָדָה לִפְנֵי יְהוָה:

(יז) וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיָּמִים קֹדְשִׁים שִׁקְדָּשׁוֹ כְּבִיּוֹר, לפי שנעשה מנחשת מראות הצבאות, וזו פרשה מדרכיהן, שהיו נבעלות לבעליהן במצרים תחת התפוח, וזו קלקלה לאחר, תבדק בו בְּכַל־חַרְשׁ היא השקתה את הנואף יין משובח בכוסות משובחים, לפיכך תשתה מים המרים במקידה בזויה של חרש ומְדַהֵפֶפֶר אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקֶרְקַע הַמִּשְׁכָּן יִקַּח הַכֹּהֵן וְנָתַן אֶל־הַמִּיָּם:

(יח) וְהֵעֲמִיד הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה והלא כבר נאמר והעמידה לפני ה', אלא מסייעין היו אותה ממקום למקום כדי ליגעה וטרף דעתה ותודה. לפני ה'. בשער נקנור, הוא שער העזרה המזרחי, דרך כל הנכנסים וּפְרַע אֶת־רֹאשׁ הָאִשָּׁה וּפְרַע. סתר את קליעת שערה כדי לבזותה, מכאן לבנות ישראל שגלוי הראש גנאי להן וְנָתַן עַל־כַּפְּיָהּ ליגעה אולי טטרף דעתה ותודה, ולא ימחה שם המיוחד על המים אֶת מִנְחַת הַזֶּכֶדָן מִנְחַת קִנְאָתָהּ הוּא וְכִי הַכֹּהֵן יִהְיֶה מִי הַמְּרִים על שם סופן, שהם מרים לה הַמְּאָרְרִים. המחסרים אותה מן העולם, לשון סלון ממאיר (יחזקאל כח כד). ולא יתכן לפרש מים ארורים, שהרי קדושים הן, ולא ארורים כתב הכתוב, אלא מאררים את אחרים. ואף אונקלוס לא תרגם ליטיא, אלא מלטטיא, שמראות קללה בגופה של זו:*

(יט) וְהַשְּׁבִיעַ אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְאָמַר אֶל־הָאִשָּׁה אִסְרִיא שְׂכָב אִישׁ אֹתְךָ וְאָסַד לֹא שְׁטִית טְמֵאָה תַּחַת אִישׁךָ הַנְּקִי מִי הַמְּרִים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה:

והשביע אתה וגו'. ומה היא השבועה, אם לא שכב, הנקי, הא אם שכב חנקי [לא תנקי], שמכלל לאו אתה שומע הן, אלא שמצוה לפתוח בדיני נפשות תחילה לזכות:

(כ) וְאֵת כִּי שְׁטִית 'כי' משמש בלשון 'אם' תַּחַת אִישׁךָ וְכִי נִטְמָאת וְיָתַן אִישׁ בְּךָ אֶת־שְׂכָבְתְּךָ מִבְּלַעַד־י אִישׁךָ:

(כא) וְהַשְּׁבִיעַ הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה בַשְּׁבַעַת הָאֵלֶּה שבועה של קללה וְאָמַר הַכֹּהֵן לְאִשָּׁה יִתֵּן יְהוָה אוֹתְךָ לְאֵלֶּה שִׁיהִיו הַכֹּל מִקְלָלִין בִּיךְ, יבואך כדרך שבא לפלונית וְלִשְׁבַעָה שִׁיהִיו הַכֹּל נִשְׁבַּעִין בִּיךְ, לא יארע לי כדרך שארע לפלונית, וכן הוא אומר 'והנחתם שמכם לשבועה לבחירי' (ישעיה סה טו), שהצדיקים נשבעים בפורענותן של רשעים, וכן לענין הברכה ונברכו וגו' (בראשית יב ג), כך יברך ישראל לאמר (שם מח כ) בְּתוֹךְ עַמְּךָ בְּתֵית יְהוָה אֶת־יְרֵכְךָ בְּקִלְלַת הַקָּדִים יֵרַךְ לְבָטָן, לפי שבה התחילה בעברה תחילה נְפִלָת וְאֶת־בְּטָנְךָ צַבָה. כתרגומו נפוחה:

(כב) וְכִּי וְכִּי הַמִּים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה בְּמַעֲיָךְ לִצְבוֹת בָּטָן וְלִנְפֹל יֵרַךְ לְצִבּוֹת בָּטָן. כמו להצבות בטן, זהו שמוש פתח שהלמ"ד נקודה בו, וכן 'לנחותם הדרך' (שמות יג כא), 'לראותכם בדרך אשר תלכו בה' (דברים א לג), וכן לנפיל ירך - להנפיל ירך, שהמים מצבים את הבטן ומפילים את הירך. לְצִבּוֹת בָּטָן וְלִנְפֹל יֵרַךְ. בטנו וירכו של בועל, או אינו אלא של נבעלת, כשהוא אומר את ירכך נופלת ואת בטנך צבה, הרי של נבעלת אמור וְאֶמְרָה הָאִשָּׁה אֲמֵן | אֲמֵן. קבלת שבועה, אמן על האלה אמן על השבועה, אמן אם מאיש זה, אמן אם מאיש אחר, אמן שלא סטייתי ארוסה ונשואה שומרת יבם וכנוסה:

(כג) וְכִתְבֵהָ אֶת־הָאֵלֶּת הָאֵלֶּה הַכֹּהֵן בְּסֵפֶר וּמָחָה אֶל־מִי הַמְּרִים:

הקרוב ממשפחת אביו למעלה עד יעקב, אלא זה הגר שמת ואין לו יורשים הָאִשָּׁם הַמוֹשֵׁב זה הקרן והחומש לַיהוָה לְכַהֵן קְנָאוֹ השם ונתנו לכהן שבאותו משמר מִלְבָּד אֵיל הַכַּפְּרִים האמור בויקרא (ויקרא ה כה) שהוא צריך להביא אֲשֶׁר יִכְפְּרֶנּוּ עָלָיו:

(ט) וְכֹל־תְּרוּמָה לְכֹל־קֹדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לְכַהֵן לוֹ יִהְיֶה; וְכֹל תְּרוּמָה וְגו'. אמר רבי ישמעאל וכי תרומה מקריבין לכהן, והלא הוא המחזר אחריה לבית הגרנות, ומה תלמוד לומר אשר יקריבו לכהן, אלו הבכורים, שנאמר בהם (שמות כג יט) תביא בית ה' אלהיך, ואיני יודע מה יעשה בהם, תלמוד לומר לכהן לו יהיה, בא הכתוב ולמד על הבכורים שיהיו נתנין לכהן:

(י) וְאִישׁ אֶת־קֹדְשֵׁיו לוֹ יִהְיֶה לפי שנאמרו מתנות כהונה ולויה, יכול יבואו ויטלום בזרוע, תלמוד לומר ואיש את קדשיו לו יהיו, מגיד שטובת הנאתן לבעלים, ועוד מדרשים הרבה דרשו בו בספרי. ומדרש אגדה, ואיש את קדשיו לו יהיו, מי שמעבך מעשרותיו ואינו נותנן, לו יהיו המעשרות, סוף שאין שדה עושה אלא אחד מעשרה שהיתה למודה לעשות אִישׁ אֲשֶׁר־יִתֵּן לְכַהֵן מתנות הראויות לו לוֹ יִהְיֶה. ממון הרבה: (פ)

*

רביעי

(יא) וְיִדְבֹר יְהוָה אֶל־מִשְׁחָה לְאָמַר:

(יב) דָּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי־תִשְׁטֵה אִשְׁתּוֹ וּמַעֲלָה בּוֹ מַעַל:

איך איש כי תשטה אשתו. מה כתיב למעלה מן הענין ואיש את קדשיו לו יהיו, אם אתה מעבך מתנות הכהן, חייך שתצטרך לבא אצלו להביא לו את הסוטה:

איך איש. ללמדך שמועלת בשמים, באיש מלחמה של מעלה ואישה מלמטה:

כי תשטה אשתו. שנו רבותינו אין המנאפין נואפין עד שתכנס בהן רוח שטות, דכתיב כי תשטה, וכתוב בו נואף אשה חסר לב (משלי ו לב). ופשוטו של מקרא כי תשטה, תט מדרכי צניעות ותחשד בעיניו, כמו שטה מעליו ועבר (שם ד טו), אל ישט אל דרכיה לברך (שם ז כה):

ומעלה בו מעל. ומהו המעל, ושכב איש אותה:

(יג) וְשָׁכַב אִישׁ פֶּרֶט לְקָטָן וְיָמִי שְׂאִינוֹ אִישׁ אֹתָהּ שְׂכַבְתָּ־זָרַע שְׂכִיבְתָה פוסלת אותה, ואין שכיבת אחותה פוסלת אותה, כמעשה בשתי אחיות שהיו דמות זו לזו וְנִעְלָם מַעֲיָנִי אִשְׁתָּה פֶּרֶט לְסוּמָא. הא אם היה רואה ומעמעם [ומעלים] אין המים בודקין אותה וְנִסְתַּרְתָּה שיעור שתראה לטומאת ביאה וְהָיָא נִטְמָאָה וְעַד אֵין בָּהּ אִם יש בה אפילו עד אחד שאמר נטמאת לא היתה שותה. ועד אֵין בה. לטומאה, אבל יש עדים לסתירה וְהָיָא לֹא נִתְפַּשָּׂה. נאנסה, כמו ותפשה ושכב עמה (דברים כב כח):

(יד) וְעִבֵר עָלָיו קודם לסתירה רְיֹח־קִנְאָה וְקִנְאָה אֶת־אִשְׁתּוֹ פרשו רבותינו לשון התראה, שמתרה בה אל תסתרי עם איש פלוני וְהָיָא נִטְמָאָה אֶעֱבֵר עָלָיו וְגו'. כלומר הוא התרה בה ועברה על התראתו, ואין ידוע אם נטמאה אם לאו רְיֹח־קִנְאָה וְקִנְאָה אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהָיָא לֹא נִטְמָאָה:

(טו) וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת־אִשְׁתּוֹ אֶל־הַכֹּהֵן וְהִבִּיא אֶת־קַרְבָּנָהּ עָלֶיהָ עֲשִׂיתָ הָאִפָּה קָמַח שלא יהא מסלת שְׁעָרִים ולא חטים, היא עשתה מעשה בהמה וקרבנה מאכל בהמה לֹא־יִצַק עָלָיו שְׂמֵן שלא יהא קרבנה

(ה) כְּלִימֵי נִזְרוֹ תַעֲרֹ לֶאֱיַעֲבֹד עַל־רְאֹשׁוֹ עַד־מְלֹאֲתַי הַיָּמָם אֲשֶׁר־יִזְרֹד לִיקוֹק קִדְשׁ יְהוָה השער שלו, לגדל הפרע של שער ראשו גדל פָּרַע שְׁעָרֵי רֹאשׁוֹ: פָּרַע. נקוד פתח טון, לפי שהוא דבוק לשער ראשו, פרע של שער. ופרושו של פרע, גדול של שער, וכן את ראשו לא יפרע (ויקרא כא י), ואין קרוי פרע פחות משלושים יום:

(ו) כְּלִימֵי הַיָּזְרוֹ לְיְהוָה עַל־נֶפֶשׁ מִתְּ לֹא יֵבֵא: (ז) לֵאבְיָו וְלֵאמֹו לְאֶחָיו וְלְאֶחָתוֹ לֵאֲיִטְמֶא לְהֵם בְּמַתְם כִּי נִזְרֹ אֱלֹהֵיו עַל־רֹאשׁוֹ:

(ח) כֹּל יָמֵי נִזְרוֹ קִדְשׁ הוּא לְיְהוָה. זו קדושת הגוף מלטמא למתים:

(ט) וְכִי־יָמוּת מִתְ עָלְיוֹ בָּאֵהֶל שְׁהוּא בּוֹ בִּפְתָעֵז זֶה אֹנֶס פְּתָאָם זֶה שׁוּגַג. ויש אומרים פתע פתאום דבר אחד הוא, מקרה של פתאום וטמא ראש נזרו וגלח ראשו בַּיּוֹם טְהַרְתּוֹ ביום הזאתו. או אינו אלא בשמיני שהוא טהור לגמרי, תלמוד לומר ביום השביעי, אי שביעי יכול אפילו לא הזה, תלמוד לומר ביום טהרתו בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלְחֶנּוּ:**

(י) וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יֵבֵא שְׁתֵּי תְרִים לְהוֹצִיא אֶת הַשְּׁבִיעִי. או אינו אלא להוציא את התשיעי, קבע זמן לקרבין וקבע זמן למקרבין, מה קרבין הכשיר שמיני ומשמני והלאה, אף מקרבין שמיני ומשמני והלאה אִזְ שָׁנֵי בָּנִי יִגָּה אֶל־הַכֹּהֵן אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

(יא) וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לַחֲטָאֲתָו וְאֶחָד לְעֹלָה וַכֹּפֵר עָלְיוֹ מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל־הַנֶּפֶשׁ שְׁלָא נִזְהַר מִטּוֹמֵאֵת הַמֵּת. רבי אלעזר הקפר אומר - שציער עצמו מן היין וקנש את־ראשו לחזור ולהתחיל מנין נזירתו בַּיּוֹם הַהוּא:

(יב) וְהִזִּיר לִיקוֹק אֶת־יָמֵי נִזְרוֹ יִחְזוּר וַיִּמְנָה נְזִירוֹתוֹ כַּבְּתַחֲלִילָה וְהִבִּיא בְּבֶשֶׂת בְּרִשְׁתּוֹ לְאֶשָׁם וְהֵימִים הָרֵאשִׁימִים יִפְלְאוּ לֹא יְעֹלוּ מִן הַמִּנּוּן כִּי טָמְא נִזְרוֹ:

(יג) וְזָאת תֹּרַת הַנְּזִיר בַּיּוֹם מִלְּאֲתֵי יָמֵי נִזְרוֹ יֵבֵא אֹתוֹ אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: יבִּיא לְרֹסוֹ. יביא את עצמו, זה אחד משלשה אתים שהיה רבי ישמעאל דורש כן. כיוצא בו והשיאו אותם עון אשמה (ויקרא כב טז), את עצמו, כיוצא בו ויקבור אותו בגיא (דברים לד ו), הוא קבר את עצמו:

(יד) וְהִקְרִיב אֶת־קַרְבְּנוֹ לְיְהוָה בְּבֶשֶׂת בְּרִשְׁתּוֹ תַמִּים אֶחָד לְעֹלָה וּכְבָשָׂה אֶחָת בְּרִשְׁתּוֹ תַמִּימָה לַחֲטָאֲתָו וְאֶל־אֶחָד תַמִּים לְשִׁלְמִים:

(טו) וְסֶל מִצּוֹת סֶלַת חֹלֶת בְּלֹלֶת בְּשֶׁמֶן וְרִקְיָקִי מִצּוֹת חֹלֹת כָּלוֹת וְרִקְיָקִי מִלּוֹת. עשר מכל מין מִשְׁחִים בְּשֶׁמֶן וּמִנְחָתָם וּנְסָכֵיהֶם. של עולה ושלמים, לפי שהיו בכלל ויצאו לדון בדבר חדש שיטעינו לחם, החזירן לכללן שיטעינו נסכים כדן עולה ושלמים:

(טז) וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן לְפָנֵי יְהוָה וְעָשָׂה אֶת־חֲטָאָתוֹ וְאֶת־עֲלָתוֹ:

(יז) וְאֶת־הָאֵילִי יַעֲשֶׂה זֶבַח שְׁלָמִים לְיְהוָה עַל סֶל הַמִּצּוֹת יִשַׁח אֶת הַשְּׁלָמִים עַל מַנַּת לִקְדַּשׁ אֶת הַלַּחֵם וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶת־מִנְחָתוֹ וְאֶת־נְסָכּוֹ. של איל:

(יח) וְגִלַּח הַנְּזִיר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד יִכּוֹל יִגַּלַּח בְּעִזָּה, הרי זה דרך בזיון. אלא וגלח הנזיר לאחר שחית השלמים שכתוב בהן ושחטו פתח אהל מועד (ויקרא ג ב), ספרי את־ראש נזרו ולקח את־שער ראש נזרו ונתן על־הָאֵשׁ אֲשֶׁר־תַּחַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים. תחת הדוד שהוא מבשיל בו, לפי ששלמי נזיר היו מתבשלין בעזרה, שצריך לטול הכהן הזרוע אחר שנתבשלה ולהניף לפני ה':

(כד) וְהִשְׁקָה אֶת־הָאֵשָׁה אֵין זֶה סֹדֵר הַמַּעֲשֶׂה, שהרי בתחילה מקריב מנחתה, אלא הכתוב מבשרך שכשישקנה יבואו בה למרים. לפי שנאמר בטן וירך, מנין לשאר כל הגוף, תלמוד לומר ובאו בה - בכולה, אם כן מה תלמוד לומר בטן וירך, לפי שהן התחילו בעברה תחילה, לפיכך התחילה מהן הפרעונות אֶת־מֵי הַמְרִים הַמְאֲרִים וְכָאִו בְּהַ מְרִים הַמְאֲרִים לְמָרִים. להיות לה רעים ומרים:

(כה) וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאֵשָׁה אֶת מִנְחַת הַקִּנְיָאֹת וְהָנִיף וּמִבִּיא מַעְלָה וּמוֹרִיד, ואף היא מניפה עמו, שידה למעלה מיידו של כהן אֶת־הַמִּנְחָה לְפָנֵי יְהוָה וְהִקְרִיב אֶת־הָאֵשׁ אֶת־הַמִּזְבֵּחַ. זו היא הגשתה בקרן דרומית מערבית של מזבח קודם קמיצה כשאר מנחות:

(כו) וְקַמֵּץ הַכֹּהֵן מִדְּהַמִּנְחָה אֶת־אֶזְבָּרְתָהּ הוּא הַקּוֹמוֹץ, שעל ידי הקטרתה המנחה באה לזכרון לגבוה וְהַקָּטֵר הַמְּזַבְּחָה וְאַחֵר יִשְׁקָה אֶת־הָאֵשָׁה אֶת־הַמִּיָּם:

(כז) וְהִשְׁקָה אֶת־הַמִּיָּם לְרֵבּוֹת שָׁאֵם אַמְרָה אֵינִי שׁוֹתָה לְאַחַר שֶׁנִּמְחַקָה מְגִילָה, מערערין אותה ומשקין אותה בעל כרחך, אלא אם כן אמרה טמאה אני וְהִיָּתָה אֶסְנַמְמָאָה וְתַמְעַל מְעַל בְּאִישָׁהּ וְכָאִו בְּהַ מְרִים הַמְאֲרִים לְמָרִים וְצַבְתָּה בְּטָנָהּ וְגו'. אף על פי שבקללה הזכיר ירך תחילה, המים אין בודקין אלא דרך כניסתן בה וְנִפְלָה יָרֵכָה וְהִיָּתָה הָאֵשָׁה לְאֹלָה כְּמוֹ שְׁפַרְשְׁתִּי שִׁיהוּ הַכֹּל אֵלֶיךָ בִּקְרִיב עִמָּה. הפרש יש בין אדם המתנוול במקום שניכר, לאדם המתנוול במקום שאינו ניכר:

(כח) וְאֵם־לֹא נְטַמָּאָה הָאֵשָׁה בִּסְתִירָה זו וְטַהֲרָה הוּא מִמָּקוֹם אַחֵר וְנִקְתָּה וְנִזְרַעָה זֶרַע: וְנִקְתָּה. ממים המאררים, ולא עוד אלא ונזרעה זרע, אם היתה יולדת בצער תלד ברווח, אם היתה יולדת שחורים יולדת לבנים:

(כט) וְזָאת תֹּרַת הַקִּנְיָאֹת אֲשֶׁר תִּשָּׁטָה אִשָּׁה תַחַת אִישָׁה וְנְטַמָּאָה:

(ל) אוֹ אִישׁ כְּמוֹ אוֹ נֹדַע (שמות כא לו), כלומר אם איש קנאי הוא, לכך והעמיד את האשה אֲשֶׁר תַעֲבֹד עָלָיו רֵיחַ קִנְיָאֹת וְקָנְא אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהַעֲמִיד אֶת־הָאֵשָׁה לְפָנֵי יְהוָה וְעָשָׂה לָהּ הַכֹּהֵן אֶת־כַּל־הַתֹּרָה הַזֹּאת:

(לא) וְנִקָּה הָאִישׁ מִעֲזוֹן אִם בְּדֻקָּה הַמִּים אֵל יְדָאָג לֹמֵר חֲבֹתִי בַמִּיתָתָה, נקי הוא מן הונשו. דבר אחר, משישקנה תהיה אצלו בהיתר ונקמה מעון, שהסוטה אסורה לבעלה וְהָאֵשָׁה הַזֹּאת תִּשָּׂא אֶת־עַנְיָתָה: (פ)

פרקו

(א) וְיַדְבֵּר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה לְאַמְרָו:

(ב) דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אֲרָאָה כִּי יִפְלֹא יִפְרִישׁ. למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה, לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין, שהוא מביא לידי ניאוף לנדר נזיר אין נזירה בכל מקום אלא פרישה, אף כאן שפרש מן היין לְהִזְיֹר לְיְהוָה. להבדיל עצמו מן היין לשם שמים:

(ג) מִיַּיִן וְשִׁכָר כִּתְרוֹגְמוֹ מִחֹמֶר חֲדָת וְעִתִּיק, שהיין משכר כשהוא ישן יזיר תמינו יין וְחִמְץ שִׁכָר לֹא יִשְׁתָּה וְכָל־מִשְׁרָת לשון צביעה במים וכל משקה, ובלשון משנה יש הרבה, אין שורין דיו וסמנים (שבת יז:), נזיר ששרה פתו בין (נזיר לד:). עַנְבִּים לֹא יִשְׁתָּה וְעַנְבִּים לַחִים וְיִבְשִׁים לֹא יֵאָכְלוּ:

(ד) כֹּל יָמֵי נִזְרוֹ מִכֹּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מְגַפֵּן הֵינִי מַחְרְצִים הֵם הַגְּרַעֲיָנִים וְעַד זָג הֵם קָלִפּוֹת שֶׁמֶבְחוּץ, שהחרצנים בתוכן כענבל בזוג לֹא יֵאָכְלוּ:

ביום כלות משה להקים. ולא נאמר ביום הקים, מלמד שכל שבעת ימי המלואים היה משה מעמידו ומפרקו ובאותו היום העמידו ולא פרקו, לכך נאמר ביום כלות משה להקים, אותו היום כלו הקמותיו, וראש חודש ניסן היה, בשני נשרפה הפרה, בשלישי הזו הזיה ראשונה, ובשביעי גלחו:

(ב) ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המטות שהיו שוטרים עליהם במצרים והיו מכים עליהם, שנאמר (שמות ה) ויכו שוטרי בני ישראל וגו' הם העמדים על-הפקדים. שעמדו עם משה ואהרן כשמנו את ישראל, שנאמר (לעיל א ד) ואתכם יהיו וגו':

(ג) ויביאו את-קרבנם לפני יהוה שש-עגלות צב אין צב אלא מחופים, וכן (ישעיהו יו כ) בצבים ובפרדים, עגלות מכוסות קרויות צבים ושני עשר בקר עגלה על-שני הנשאים ושור לאחד ויקריבו אותם לפני המושב. שלא קיבל משה מידם עד שנאמר לו מפי המקום. אמר רבי נתן, מה ראו הנשיאים להתנדב כאן בתחילה, ובמלאכת המשכן לא התנדבו תחילה, אלא כך אמרו הנשיאים - יתנדבו צבור מה שיתנדבו, ומה שמחסרין אנו משלימין, כיון שראו שהשלימו צבור את הכל, שנאמר (שמות לו ז) והמלאכה היתה דים, אמרו מעתה מה לנו לעשות, הביאו את אבני השוהם והמלואים לאפוד ולחושן, לכך התנדבו כאן תחילה:

(ד) ויאמר יהוה אל-משה לאמר: (ה) קח מאתם והיו לעבד את-עבדת אהל מועד ונתתה אותם אל-הלואים איש כפי עבדתו: (ו) ויקח משה את העגלות ואת-הבקר ויתן אותם אל-הלואים:

(ז) את אשתי העגלות ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי עבדתם. שהיה משא בני גרשון קל משל מררי, שהיו נושאים הקרשים והעמודים והאדנים:

(ח) ואת ארבע העגלות ואת שמנת הבקר נתן לבני מררי כפי עבדתם ביד איתמר בן-אהרן הכהן:

(ט) ולבני קהת לא נתן כפי-עבדת הקדש עליהם משא דבר הקדושה, הארון והשלחן וגו', לפיכך בכתף ישאו בכתף ישאו:

(י) ויקריבו הנשאים את הנפת המזבח לאחר שהתנדבו העגלות והבקר לשאת המשכן, נשאם לבם להתנדב קרבנות המזבח לחנוכו ביום המשח אתו ויקריבו הנשאים את-קרבנם לפני המזבח. כי לא קיבל משה מידם עד שנאמר לו מפי הגבורה:

(יא) ויאמר יהוה אל-משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום ויקריבו את-קרבנם לחנכת המזבח. ועדיין לא היה יודע משה היאך יקריבו, אם כסדר תולדותם, אם כסדר המסעות, עד שנאמר לו מפי הקדוש ברוך הוא יקריבו למסעות, איש יומו: (ס)

(יב) ויהי המקריב ביום הראשון אותו היום נטל עשר עטרות, ראשון למעשה בראשית, ראשון לנשיאים וכו', כדאיתא בסדר עולם את-קרבנו נחשון בן-עמינדב למטה יהודה. יחסו הכתוב על שבטו, ולא שגבה משבטו והקריב. או אינו אומר למטה יהודה אלא שגבה משבטו והביא, תלמוד לומר זה קרבן נחשון, משלו הביא:

(יג) וקרבנו קצרת-בסוף אחת שלשים ומאה משקלה מרק אחד פסוף שבועים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת למנחת נדבה בלילה בשמן למנחה:

(יד) כף אחת עשרה זבב כתרגומו, משקל עשר שקלי הקודש היה בה מלאה קטרת. לא מצינו קטורת ליחיד ולא על מזבח החיצון אלא זו בלבד, והוראת שעה היתה:

(יט) ולקח הכהן את-הזרע בשלה לאחר שנתבשלה מן-האיל וחתל מצה אחת מן-הסל ורקיק מצה אחד ונתן על-כפי הנזיר אחר התגלחו את-נזרו:

(כ) והניף אותם הכהן תנופה לפני יקוק קדש הוא לכהן החלה והרקיק והזרוע תרומה הן לכהן על חזה התנופה מלבד חזה ושוק הראויים לו מכל שלמים מוסף על שלמי נזיר הזרוע הזה. לפי שהיו שלמי נזיר בכלל ויצאו לדון בדבר החדש להפרשת זרוע, הוצרך להחזירין לכללן לדון אף בחזה ושוק ועל שוק התרומה ואחר ישתה הנזיר יין:

(כא) זאת תורת הנזיר אשר ידך קרבנו ליקוק על-נזרו מלבד אשר תשיג ידו שאם אמר הריני נזיר על מנת לגלח על מאה עולות ועל מאה שלמים כפי נדרו אשר ידך בן יעשה מוסף על תורת נזרו. על תורת הנזיר יוסיף ולא יחסר, שאם אמר הריני נזיר חמש נזירות על מנת לגלח על שלש בהמות הללו, אין אני קורא בו כאשר ידור כן יעשה על תורת נזרו: (פ)

(כב) וידבר יהוה אל-משה לאמר:

(כג) דבר אל-אהרן ואל-בניו לאמר כה תברכו את-בני ישראל אמור להם:

אמור להם. כמו זכור שמור, בלע"ז דישנ"ט (באמרכם). אמור להם. שיהיו כולם שומעים. אמור. מלא, לא תברכם בחפזון ובהלות, אלא בכונה ובלב שלם: (ס)

(כד) וברכך שיתברכו נכסיו יהוה וישמרך. שלא יבואו עליך שודדים לטול ממנו, שהנותן מתנה לעבדו אינו יכול לשמרו מכל אדם, וכיון שבאים לסטים עליו ונוטלין אותה ממנו, מה הנאה יש לו במתנה זו, אבל הקדוש ברוך הוא הוא הנותן הוא השומר, והרבה מדרשים דרשו בו בספרי: (ס)

(כה) יאר יהוה לפניו אליך יראה לך פנים שוחקות, פנים צהובות ויחנך. יתן לך חן: (ס)

(כו) ישא יהוה לפניו אליך יכבוש כעסו וישם לך שלום: (ס)

(כז) ושמו את-שמי יברכום בשם המפורש על-בני ישראל ואני אברכם. לישראל ואסכים עם הכהנים. דבר אחר, ואני אברכם לכהנים: (ס)

*

חמישי

פרק ז

(א) ויהי ביום כלות משה להקים את-המשכן וימשח אתו ויקדש אתו ואת-כל-כליו ואת-המזבח ואת-כל-כליו וימשחם ויקדש אתם:

ויהי ביום כלות משה. כלת כתיב, יום הקמת המשכן היו ישראל ככלה הנכנסת לחופה:

כלות משה. בצלאל ואהליאב וכל חכם לב עשו את המשכן, ותלאו הכתוב במשה, לפי שמסר נפשו עליו לראות תבנית כל דבר ודבר כמו שהראהו בהר להורות לעושי המלאכה, ולא טעה בתבנית אחת. וכן מצינו בודד, לפי שמסר נפשו על בנין בית המקדש, שנאמר זכור ה' לדוד את כל ענותו אשר נשבע לה' וגו' (תהלים קלב א-ב), לפיכך נקרא על שמו, שנאמר ראה ביתך דוד (מלכים א יב טז):

(כה) קָרַבְנוּ קְעֶרֶת־בְּסֹף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד זָסָף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵי־הֶם | מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: (כו) בָּרַח אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: (כז) פֶּר אֶחָד בְּדָבָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּשֶׁשֶׁת־יָמָיו לְעֹלָה: (כח) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: (כט) וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֱלֹהֵי־אֵלֶיךָ בְּשֶׁשֶׁת־יָמָיו: (לא) קָרַבְנוּ קְעֶרֶת־בְּסֹף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד זָסָף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵי־הֶם | מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: (לב) בָּרַח אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: (לג) פֶּר אֶחָד בְּדָבָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּשֶׁשֶׁת־יָמָיו לְעֹלָה: (לד) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: (לה) וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֱלֹהֵי־אֵלֶיךָ: (ס)

(לו) בַּיּוֹם הַחֲמִישִׁי נִשְׂאֵי לִבְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁלֹמִיאֵל בְּדָבָר־שִׁדְיָי: (לז) קָרַבְנוּ קְעֶרֶת־בְּסֹף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד זָסָף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵי־הֶם | מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: (לח) בָּרַח אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: (לט) פֶּר אֶחָד בְּדָבָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּדָבָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּשֶׁשֶׁת־יָמָיו לְעֹלָה: (מ) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: (מא) וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן שְׁלֹמִיאֵל בְּדָבָר־שִׁדְיָי: (פ)

*

ששי

(מב) בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי נִשְׂאֵי לִבְנֵי גַד אֱלִיסָף בְּדָבָר־עֵזָאֵל: (מג) קָרַבְנוּ קְעֶרֶת־בְּסֹף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד זָסָף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵי־הֶם | מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: (מד) בָּרַח אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: (מה) פֶּר אֶחָד בְּדָבָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּשֶׁשֶׁת־יָמָיו לְעֹלָה: (מו) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: (מז) וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֱלִיסָף בְּדָבָר־עֵזָאֵל: (פ)

(מח) בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי נִשְׂאֵי לִבְנֵי אֶפְרַיִם אֱלִישָׁמֶע בְּדָבָר־עֵזָאֵל: (מט) קָרַבְנוּ קְעֶרֶת־בְּסֹף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד זָסָף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵי־הֶם | מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: (נ) בָּרַח אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: (נא) פֶּר אֶחָד בְּדָבָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּשֶׁשֶׁת־יָמָיו לְעֹלָה: (נב) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: (נג) וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֱלִישָׁמֶע בְּדָבָר־עֵזָאֵל: (פ)

(נד) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי נִשְׂאֵי לִבְנֵי מְנַשֶּׁה גְּמִלְיָאֵל בְּדָבָר־עֵזָאֵל: (נה) קָרַבְנוּ קְעֶרֶת־בְּסֹף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד זָסָף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵי־הֶם | מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: (נו) בָּרַח אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: (נז) פֶּר אֶחָד בְּדָבָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּשֶׁשֶׁת־יָמָיו לְעֹלָה: (נח) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: (נט) וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן גְּמִלְיָאֵל בְּדָבָר־עֵזָאֵל: (פ)

(ס) בַּיּוֹם הַתְּשִׁיעִי נִשְׂאֵי לִבְנֵי בְּנִימִן אֲבִיָּהוּ בְּדָבָר־עֵזָאֵל: (סא) קָרַבְנוּ קְעֶרֶת־בְּסֹף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד זָסָף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵי־הֶם | מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: (סב) בָּרַח אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: (סג) פֶּר אֶחָד בְּדָבָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּשֶׁשֶׁת־יָמָיו לְעֹלָה: (סד) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: (סה) וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֲבִיָּהוּ בְּדָבָר־עֵזָאֵל: (פ)

(טו) פֶּר אֶחָד מִיּוּחַד שְׁבַעֲדָרוּ בְּדָבָר־אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּשֶׁשֶׁת־יָמָיו לְעֹלָה:

(טז) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת. לכפר על קבר התהום וטומאת סוף:

(יז) וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן נְחֻשׁוֹן בְּדָבָר־עֵזָאֵל: (פ)

(יח) בַּיּוֹם הַשְּׁנַיִם הַקְּרִיב נִתְּנָאֵל בְּדָבָר־עֵזָאֵל נִשְׂאֵי יִשְׁשָׁכָר:

(יח - יט) הַקְּרִיב נִתְּנָאֵל בֶּן צוּעַר, הַקְּרִיב אֶת קָרְבָּנוֹ. מה תלמוד לומר הקריב בשבטו של יששכר, מה שלא נאמר בכל השבטים, לפי שבא ראובן וערער ואמר די שקדמני יהודה אחי, אקריב אני אחריו. אמר לו משה, מפי הגבורה נאמר לי שיקריבו כסדר מסען לדגליהם. לכך אמר הקריב את קרבנו, והוא חסר יו"ד, שהוא משמע הקרב, לשון צווי, שמפי הגבורה נצטווה הקרב.

ומהו הקריב הקרב שני פעמים, שבשביל שני דברים זכה להקריב שני לשבטים, אחת שהיו יודעים בתורה, שנאמר (ד"ה א יב לג) ומבני יששכר יודעי בינה לעתים, ואחת שהם נתנו עצה לנשיאים להתנדב לקרבנות הללו. וביסודו של רבי משה הדרשן מצאתי, אמר רבי פנחס בן יאיר, נתנאל בן צוער השיאן עצה זו:

(יט) הַקְּרִיב אֶת־קָרְבָּנוֹ קְעֶרֶת־בְּסֹף מִנִּין אוֹתִיתִיו בְּגִימְטְרִיָּה תִתְקַל, כנגד שנותיו של אדם הראשון אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ עַל שֵׁם שְׁכֵשֶׁעֵמִיד תּוֹלְדוֹת לְקִיּוֹם הָעוֹלָם בֶּן מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה הִיָּה, שֵׁנֵאֵמֵר (בראשית ג) ויחי אדם שלשים ומאת שנה ויולד בדמותו וגו' מִזְרֵק אֶחָד זָסָף בְּגִימְטְרִיָּה תִתְקַל, עַל שֵׁם נַח שֶׁהֵעִיד תּוֹלְדוֹת בֶּן תִּתְקַל שָׁנָה, וְעַל שֵׁם עֶשְׂרִים שָׁנָה שֶׁנִּגְזְרָה גִזְרַת הַמַּבּוּל קוּדָם תּוֹלְדוֹתָיו, כִּמוֹ שֶׁפִּרְשֵׁתִי אֲצֵל (בראשית ג) והיו ימיו מאה ועשרים שנה, לפיכך נאמר מִזְרֵק אֶחָד כֹּסֶף וְלֹא נֵאֵמֵר מִזְרֵק כֹּסֶף אֶחָד, כִּמוֹ שֵׁנֵאֵמֵר בְּקַעְרָה, לומר שאף אותיות של אחד מצטרפות למנין שְׁבַעִים שֶׁקֶל כנגד שבעים אומות שיצאו מבניו בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵי־הֶם | מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה:

(כ) בָּרַח אַחַת כנגד התורה שנתנה מידו של הקדוש ברוך הוא עֶשְׂרֵה זָהָב כנגד עשרת הדברות מְלֵאָה קְטֹרֶת. גימטריה של קטרת תרי"ג מצות, ובלבד שתחליף קו"ף בדל"ת על ידי א"ת ב"ש ג"ר ד"ק:

(כא) פֶּר אֶחָד בְּדָבָר־אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד כנגד אברהם, שנאמר בו (בראשית יח ז) ויקח בן בקר אֵיל אֶחָד כנגד יצחק (שם כב יג) ויקח את האיל וגו' כֶּבֶשׂ־אֶחָד כנגד יעקב (שם ל מ) והכשבים הפריד יעקב בְּשֶׁשֶׁת־יָמָיו לְעֹלָה:

(כב) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: זעיר עזיס. לכפר על מכירת יוסף, שנאמר בו (בראשית לו לא) וישחטו שעיר עזים:

(כג) וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם כנגד משה ואהרן, שנתנו שלום בין ישראל לאביהם שבשמים אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן נִתְּנָאֵל בְּדָבָר־עֵזָאֵל: אילנס, עתוויס, ככשיס. שלשה מינים, כנגד כהנים ולוים וישראלים, וכנגד תורה נביאים וכתובים. שלש חמשות כנגד חמשה חומשין, וחמשת הדברות הכתובין על לוח אחד, וחמשה הכתובין על השני. עד כאן מיסודו של רבי משה הדרשן: (פ)

(כד) בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי נִשְׂאֵי לִבְנֵי זְבוּלֹן אֱלִיאָב בְּדָבָר־עֵזָאֵל: בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי נִשְׂאֵי לִבְנֵי זְבוּלֹן, וְכֵן כֹּלָם, אֲבָל בִּנְתַנְאֵל שֵׁנֵאֵמֵר בּוֹ הַקְּרִיב נִתְּנָאֵל, נופל אחריו הלשון לומר נשיא יששכר, לפי שכבר הזכיר שמו והקרבתו, ובשאר שלא נאמר בהן הקריב, נופל עליון לשון זה נשיא לבני פלוני, אותו היום היה הנשיא המקריב לשבט פלוני:

(פו) כפּוֹת זֶהָב שְׁתֵּים־עָשָׂרָה למה נאמר, לפי שנאמר כף אחת עשרה זהב, היא של זהב, ומשקלה עשרה שקלים של כסף, או אינו אלא כף אחת של כסף ומשקלה עשרה שקלי זהב, ושקלי זהב אין משקלם שוה לשל כסף, תלמוד לומר כפות זהב, של זהב היו מלאות קנטרת עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה הכף בְּשֶׁקֶל הַקֶּדֶשׁ בְּלִי זֶהָב הכפות עֲשָׂרִים וּמֵאָה:

מפטר (פו) בְּלִי־הַבְּקָר לְעֹלָה שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי פָּרִים אֵילִם שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵי בְּבָשִׂים בְּגִישָׁה שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי וּמִנְחָתָם וְשַׁעֲרֵי עֹיִם שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי לְחֻטָּאת: (פח) וְכֹל בְּקָר | זֶבַח הַשְּׁלָמִים עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה פָּרִים אֵילִם שְׁשִׁים עֲתֻדִים שְׁשִׁים בְּבָשִׂים בְּגִישָׁה שְׁשִׁים זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָה אֹתוֹ:

(פט) וּבִבְנֵי מִשְׁחָה אֶל־אֶהָל מוֹעֵד לְדָבָר אֹתוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל מִדָּבָר אֱלֹוֹי מַעַל הַכְּפָרֶת אֲשֶׁר עַל־אֲרֹן הָעֵדוּת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִּים וַיְדַבֵּר אֱלֹוִי: (פ)

(פט) וּבִבְנֵי מִשְׁחָה שני כתובים המכחישים זה את זה, בא שלישי והכריע ביניהם. כתוב אחד אומר (ויקרא א א) וידבר ה' אליו מאהל מועד, והוא חוץ לפרוכת, וכתוב אחד אומר (שמות כה כב) ודברתי אתך מעל הכפורת, בא זה והכריע ביניהם, משה בא אל אהל מועד, ושם שומע את הקול הבא מעל הכפורת מבין שני הכרובים, הקול יוצא מן השמים לבין שני הכרובים ומשם יצא לאהל מועד אֶל־אֶהָל מוֹעֵד לְדָבָר אֹתוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל יכול קול נמוך, תלמוד לומר את הקול, הוא הקול שנדבר עמו בסיני, וכשמגיע לפתח היה נפסק, ולא היה יוצא חוץ לאהל מִדָּבָר כמו מתדבר, כבודו של מעלה לומר כן מדבר בינו לבין עצמו, ומשה שומע מאליו אֱלֹוִי מַעַל הַכְּפָרֶת אֲשֶׁר עַל־אֲרֹן הָעֵדוּת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִּים וַיְדַבֵּר אֱלֹוִי. למעט את אהרן מן הדברות: (פ)

..

כללי העריכה: ההדגשה בפסוק היא של דיבור המתחיל ברש"י. * כשיש דיבור ארוך ברש"י, הוא לא שולב בתוך הפסוק אלא נכתב בסופו, אחרי הפסוק (ומסומן ע"י כוכבית*). * כשיש על פסוק אחד ביאורי רש"י קצרים וארוכים, בד"כ הקצרים שולבו בתוך הפסוק, והארוכים נכתבו בסופו, אחרי הפסוק (ומסומנים ע"י כוכבית*).

לעיתים לצורך הרצף שולבו הדיבורים ברש"י כסדר הפסוק, גם כשנדפסו בחומשים קודם הדיבור על סוף הפסוק ואח"כ הדיבור על תחילתו, במקרה כזה זה סומן ב- ** בסוף הפסוק. כמו"כ מטבעו של הרש"י המשולב עלולים להיות שינויים קלים בדיבור המתחיל (כגון פתיחת וגו') או במיקומו. את הכללים בהרחבה ניתן לראות במבוא לגיליון פרשת בראשית.

כל הזכויות שמורות. © ניתן להעתיק ולהפיץ ללא כוונת רווח.

ניתן להשיג את הגליון (וכן גליונות קודמים) במאגר העלונים הממוחשב של 'דרשו'.

מהדורת כתב כ"י - ניתן להשיג במערכת שבת' בקול הלשון.

וכן ניתן להשיג במייל - 2711526@GMAIL.COM

יש מהדורה בכתב גדול יותר - להשיג במייל הנ"ל

הארות הערות ותיקוני טעויות יתקבלו בברכה 05276-13331

ישי"כ להרה"ג דוד היימן שליטי"א על סיועו בעריכת הגליון

אֵילִם חֲמִשָּׁה עֲתֻדִים חֲמִשָּׁה בְּבָשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֲבִינֹן בְּךָ גְּדַעֲנִי: (פ)

(סו) בַּיּוֹם הַעֲשִׂירִי נִשְׂיָא לְבָנֵי דָן אַחֲרֵי־עֶזְרָא בְּרַעְמִישֻׁדִי: (סז) קָרְבָּנוֹ קָעֲרַת בְּסָף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֶק אֶחָד בְּסָף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֶּדֶשׁ שְׁנַיִם | מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: (סח) כִּף אַחַת עֲשָׂרָה זֶהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: (סט) פָּר אֶחָד בְּרִבְעֵי אֵיל אֶחָד בְּבִשְׂאֶחָד בְּדִשְׁנָתוֹ לְעֹלָה: (ע) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: (עא) וְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֲתֻדִים חֲמִשָּׁה בְּבָשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אַחֲרֵי־עֶזְרָא עֲמִישֻׁדִי:

*

שביעי

(עב) בַּיּוֹם עֲשֶׂתִּי עֶשְׂרֵי יוֹם נִשְׂיָא לְבָנֵי אֲשֶׁר פָּגְעִיאל בְּרַעְבָּרְךָ: (עג) קָרְבָּנוֹ קָעֲרַת־בְּסָף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֶק אֶחָד בְּסָף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֶּדֶשׁ שְׁנַיִם | מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: (עד) כִּף אַחַת עֲשָׂרָה זֶהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: (עה) פָּר אֶחָד בְּרִבְעֵי אֵיל אֶחָד בְּבִשְׂאֶחָד בְּדִשְׁנָתוֹ לְעֹלָה: (עו) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: (עז) וְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֲתֻדִים חֲמִשָּׁה בְּבָשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן פָּגְעִיאל בְּרַעְבָּרְךָ: (פ)

(עח) בַּיּוֹם שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי יוֹם נִשְׂיָא לְבָנֵי נַפְתָּלִי אַחֲרֵי־עֶזְרָא: (עט) קָרְבָּנוֹ קָעֲרַת־בְּסָף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֶק אֶחָד בְּסָף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֶּדֶשׁ שְׁנַיִם | מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: (פ) כִּף אַחַת עֲשָׂרָה זֶהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: (פא) פָּר אֶחָד בְּרִבְעֵי אֵיל אֶחָד בְּבִשְׂאֶחָד בְּדִשְׁנָתוֹ לְעֹלָה: (פב) שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: (פג) וְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֲתֻדִים חֲמִשָּׁה בְּבָשִׂים בְּגִישָׁה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אַחֲרֵי־עֶזְרָא: (פ)

(פד) זֹאת | חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בַּיּוֹם הַמִּשְׁחָה אֹתוֹ בו ביום שנמשח הקריב, ומה אני מקיים אחרי המשח, שנמשח תחילה ואחר כך הקריב. או אחרי המשח לאחר זמן, ולא בא ללמד ביום המשח אלא לומר שנמשח ביום, כשהוא אומר (ויקרא ז לו) ביום משחו אתם, למדנו שנמשח ביום, ומה תלמוד לומר ביום המשח אתו, ביום שנמשח הקריב מֵאֵת נִשְׂיָאֵי יִשְׂרָאֵל קָעֲרַת בְּסָף שְׁתֵּים־עָשָׂרָה הֵם הֵם שהתנדבו ולא אירע בהם פסול מִזְרִיק־בְּסָף שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי כְּפוֹת זֶהָב שְׁתֵּים־עָשָׂרָה:

(פה) שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה הַקָּעֲרָה הַאֲחַת וְגו'. מה תלמוד לומר, לפי שנאמר שלשים ומהא משקלה, ולא פירש באיזו שקל, לכך חזר ושנאה כאן, וכלל בכולן כל כסף הכלים בשקל הקודש בְּסָף וְשְׁבַעִים הַמִּזְרֶק הָאֶחָד כֹּל בְּסָף הַכֵּלִים וְגו'. למדך שהיו כלי המקדש מכוונים במשקלן, שוקלן אחד אחד ושוקלן כולן כאחד, לא ריבה ולא מיעט אֶלְפִים וְאַרְבָּע מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֶּדֶשׁ: